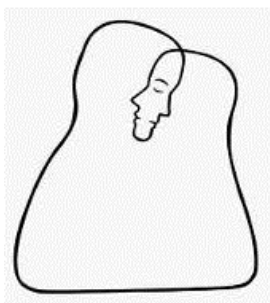

azonkívül orosz klasszikusokat olvastam. Egyszer az történt, hogy vasárnap este, visszamenve a laktanyába, a fiúk összetett, imára kulcsolt kézzel és rózsafüzérrel fogadtak. Elkiáltották magukat a körletben, hogy megjött Bisztrai: Imához! A nagy unatkozásban ugyanis felfeszítették a szekrényemet és Kodolányi „Égő csipkebokor” című könyvében megtalálták a másnapi gyónásom teljes írott anyagát. Elszámolásomat 51 kérdésre adott igen-nem válasszal és 1-5-ig terjedő osztályzatokkal készítettem. A gyónási anyagomban azonban csak az 51 sorszám és a válaszok szerepeltek. Azonnal át is adták papírjaimat az elhárításnak, mivel meg voltak győződve arról, hogy a zászlóaljról készítek napi feljegyzéseket. A zászlóalj létszáma ugyanis pontosan 51 volt. Másnap reggel a laktanya parancsnok szobájában kellett számot adnom deviáns magatartásomról. Áadtam az 51 kérdés megfejtését. Nem tudott velem mit kezdeni, én viszont ettől kezdve 51 ember biztatása mellett mondtam el az esti imát. Folyamatosan figyelmeztettek vallásos kötelezettségeimre. Nagyon jó volt, nem volt többé mit titkolni.

(folytatjuk)

GONDOLATOK JEGYESEKNEK (3.)...

FRANK TAMÁS

IDŐBEOSZTÁS

„Heti egy este, havi egy nap, évi egy hétvége”

Az időbeosztás alapja a pontosság, a tudatosság a közös tervezés, odafigyelés, dinamikusság.

A pontosság azt jelenti, hogy tisztelem magamat, tisztelem a páromat, nem élek vissza sem a magam, sem a közös időnkkel. Nálunk ennek bizalmat építő szerepe is volt. Tudni, hogy a másokra számíthatok, nem kell állandóan gondolkodnom, hogy a másik ott lesz vagy sem, odaérünk-e egy fontos eseményre stb.

Időbeosztás tervezéssel, egyeztetéssel kezdődik, ami pedig a mindenhol hangoztatott kommunikációval kezdődik. Cél a konszenzus és nem a kompromisszum.

Az időbeosztás mindenképpen tudatossággal társul, a párkapcsolaton belüli jó időbeosztás kialakítása pedig közös gondolkodást és odafigyelést igényel, viszont ha sikerül, akkor gyönyörűen tud a háttérből segíteni a mindennapokban. Még úgy is, hogy az időbeosztás nem egy statikus, gránitszilárdságú közös törvény, hanem egy dinamikus, az aktuális külső igényeket figyelembe véve folyamatosan változó keret (egyetem, vizsgaidőszak, munka, egy gyerek, két gyerek, több gyerek, újra munka, közösség...stb), melyet közösen kell mindig egy kicsit csiszolni, hogy továbbra is kellő kapaszkodót nyújtson a mindennapokban.

Már az együtt járás alatt mindenképp érdemes lehet feltenni magunknak az alábbi kérdéseket, hiszen a párkapcsolatban együtt töltött idő is biztosan valahonnan hiányozni fog, hiszen egy nap mindenkinek csak 24 órából áll. Tehát:

- * Miről vagyok hajlandó lemondani?
- * Miről nem mondok le semmiképp?
- * Van-e olyan, amit tudunk együtt csinálni?
- * Mit szeretnék továbbra is egyedül csinálni?
- * Mennyi időt vesznek igénybe az önálló dolgaim?
- * Elvárom-e, hogy ezt a párom elfogadja?

Aztán miután magunknak feltettük, beszéljük is meg, mert ki fog jönni, hogy csak a fenti kérdések alapján kellene napi 36 óra, és még nem is aludtunk. A családnál pedig még nem is jártunk, merthogy a következő kritikus és megbeszélendő pont a család és a kapcsolatainknak azon része, mely túlmutat kettőnkön:

- * A családban kire mennyi időt szánunk?
- * Mennyit akarnak ők ránk szánni?
- * Ha van közösségünk, akkor oda együtt járunk?
- * Vagy külön?
- * Egymás baráti körében, egyetemi/munkahelyi társaságában részt veszünk?
- * Tudjuk ezeket megfelelő súllyal kezelni?

És mindezek után közös tapasztalatok szerzéséhez, egymás megismeréséhez, kapcsolatunk elmélyüléséhez:

- * Marad idő egymásra?
- * Milyen idő marad egymásra?
- * Tud ez minőségi idő lenni?

Mindennapok összehangolása mellett néha ki kell tekintenünk és megbeszélni a távlati céljainkat is. Fontos hogy mindig legyenek közös céljaink, még akkor is ha ezek bagatell vagy épp egész komoly dolgok (szobát

festeni, nyaralást szervezni, vagy egymás mellett elköteleződni). A hangsúly a céloknál a közös szón van.

Nem gondoljuk, hogy az együtt járás, jegyesség hossza meghatározható lenne, de fontos tudnunk, ki hol tart a kapcsolatban. Itt is meg lehet határozni időbeosztást, vágyainkhoz, terveinkhez kapcsolhatunk dátumokat, de sokkal kevésbé lehet kötött, mint egy napunk megtervezése.

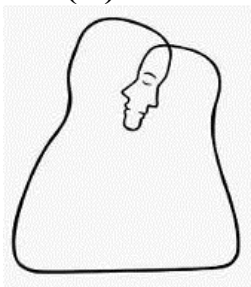
A mi jegyesoktatásunk kapcsán az egyik legmárcandóbb tanács, amit azóta már sok helyütt visszahallottunk, és megvalósítása különösen onnantól komoly kihívás, hogy az első csemete is megérkezett a családba: „Nagyon fontos, hogy a házaspár találjon hetente egy estét, havonta egy napot, évente pedig egy hosszú hétvégét egymásra, a teljes egymás felé fordulásra. Ilyenkor tárják fel egymásnak érzéseiket, lelki problémáikat, beszéljenek vágyaikról, álmaikról, eggyé forrva forduljanak kéréssel, hálaadással és tanácsért Teremtőjükhöz. Tévedés lenne azt gondolni, hogy ezt az időt a gyerekeiktől vennék el, mert a szülők szeretetben kiteljesedő kapcsolata a gyerekek fejlődésének záloga.”

Az időbeosztás kapcsán melós, bár jó visszaigazolás lehet, ha tudunk pár hétig időelszámolást vezetni: este leírni, mivel mennyi időt töltöttem aznap. Igen érdekes és tanulságos lesz az eredmény.

Ági (gyógytornász) – Tamás (informatikus) most várjuk a 3 gyermekünket. 10 éve igyekszünk megismerni egymást egyre jobban és jobban. Budakeszin élünk, ide várunk minden kedves érdeklődő párt beszélgetni.

GONDOLATOK JEGYESEKNEK

(4.)...

POLINGER ÁGNES – KOVÁCS LÁSZLÓ

KÜLSŐ KAPCSOLATAINK - KÖZÖSSÉG, BARÁTOK, ISMERŐSÖK -

Tudjuk, hogy a házasság nem kétszemélyes kaland. Természeténél fogva gyermekek vállalására is irányuló vállalkozás. Vagyis házasság és családi közösség.

A jegyeseknek jó tudniuk, hogy amikor eljegyzik egymást a házasságra és a családalapításra, a párok egymás családjának elfogadására is eljegyzik magukat.

Ily módon létrejön a két fél által létrehozandó családból és a párok családjából egy belső kör, vérségi és személyes választási alapon. Ez a belső, nagy családi kör. Az új házásoknak jó tudniuk, hogy a saját család építésén kívül nem kis energiát jelent a régi két családdal is kapcsolatot tartani.

A Bokorhoz tartozó jegyeseknek ezen túl nem kis feladat lesz a belső kapcsolatokon túli külső kapcsolatok fenntartása: a közösségükkel (közösségeikkel), a régi barátokkal, és a régi és az új ismerősökkel (lakhely, munkahely stb.).

A továbbiakban arról szeretnénk beszélni, hogy milyen lehetőségekkel és milyen problémákkal kell szembenézniük? A problémákra milyen megoldást lehet találniuk? Végül is milyen elvek és milyen gyakorlatok szerint lehet egyensúlyt és harmóniát teremteni a mindennapi életben?

Nota bene!

Ami itt következik, személyes tapasztalatokról való tanúságtétel, kizárólag „bokros” nézőpontból. Arról szól, hogy a mi családjainkban hogyan történt és történik a külső kapcsolattartás a közösséggel, a barátokkal és az ismerősökkel.

1. Közösségi kapcsolatok

Vegyük sorra a különféle élethelyzeteket.

A) A kisközösség szempontjából

Optimális esetben, ha a házaspárból **mindkét fél** a Bokor közösséghez tartozik nincsenek elvi problémák. Amíg nincs gyermekük, továbbra is ugyanúgy járhatnak a közösségi találkozókra, mint előtte. Szerencsés helyzet, ha közös az alapközösségük, ahová továbbra is együtt mehetnek. A saját közösségbe nyilván külön járnak, hacsak nem ketten vezetik a csoportot. Ha nem közös az alapközösségük, nyilván külön időt kell szakítani a találkozóra, ami jó időbeosztással könnyen megoldható.

A gyermek, ill. gyermekek érkezésekor válik nehezebbé a helyzet. Ilyenkor merül fel a kevésbé elkötelezett pároknál, hogy „szüneteltetik” a közösségbejárást. A szülőanya nyilván néhány találkozóról kimarad, de a párja ne maradjon ki a nehezebb időszak ellenére sem. Egyébként is a „gyeses” anyukáknak feltétlenül szükségük van a közösség szellemi életébe való bekapcsolódásra, ha nem akarnak szellemileg eltompulni. Ezen kívül a közösségben rengeteg gyermeknevelési tapasztalatot is megoszthatnak egymással.

Tény, hogy ilyenkor a csoporttalálkozók is rendre átalakulnak kvázi „baba-klubbá”. A földre terített pléden ott vannak a kicsik, és a téma is főleg körülöttük forog. Ilyenkor vigyázni kell a még nem házas (magányos) testvérekre, hogy ne érezzék magukat kiközösítettnek. Ez úgy érhető el, hogy a közösség ragaszkodik a szellemi és lelki programokhoz is a találkozáson.

A nagyobb gyerekek a csoportban lehetetlenné tehetik az elmélyült foglalkozást. Ennek megoldása, hogy a gyermekekre a nagyszülők vagy testvérek vigyáznak, vagy a találkozóval párhuzamosan gyerekcsoportot hoznak létre, egy felkért külsős fiatal segítségével. Végső megoldás lehet, hogy az egyik találkozóról az egyik szülő, a másiktól a másik szülő marad otthon a gyermekkel/gyermekekkel. Mindenesetre ezt az életszakaszt nemcsak „átvészelní” lehet, hanem óriási lehetőséget jelenthet a felnőttek és gyerekek közösségi kapcsolatának erősítésére is.

Megjegyzendő, hogy a család és közösség kapcsolatában meg kell tartani az idő és erőáfordítás helyes arányát, mert mindkét szélsőség megbosszulja magát. Kárt szenvedhetnek a gyermekek, ha a szülők a közösség miatt elhanyagolják őket, de akkor is, ha miattuk bezárkóznak a családi önzésbe, és erre adnak példát a gyermekeiknek is. A megoldás az lehet, hogy ha egyik irányba kileng az inga, akkor változtatni kell. Ennek a szimmetriának és harmóniának megtalálása az egyik legnehezebb feladat a közösségre nyitott családok számára.

Beszélnünk kell még azokról a családokról is, ahol a házaspárból az **egyik nem tartozik** a közösségbe. Két lehetőség is van. Az egyik, ha elvileg is ellenzi a közösségbejárást és tiltja is a párjának. Már a párválasztás idején jó meggondolni, hogy az elkötelezett fél képes lesz-e egy életen át az ebből adódó feszültséget viselni a házasság károsodása nélkül. A másik esetben nem elvi, hanem pusztán gyakorlati (lustaság, munka stb.) okok miatt marad ki az egyik fél a közösségből, de „engedi” a párját továbbra is a közösségbe. Ebből a gyermekek számára a példa nyomán nem a legjobb következmény várható. Mindenesetre az ilyen fél szabad kapacitása a családon belül hasznosítható és hasznos is, ha ő marad együtt a találkozó alatt a gyermekekkel.

B) A nagy közösség szempontjából

Nézhetjük a házaspár és család kapcsolatát a nagyközösség szempontjából is.

Milyen legyen a szülők kapcsolata a nagyközösséggel?

A kisközösségek bizonyos értelemben zárt közösségek, a saját eredményes fejlődésük érdekében. De ugyanakkor nyitottnak is kell lenniük, elsősorban a saját nagyközösségük iránt, mert csak így kerülhető el a „gettósodás”.

A nagyközösség közös dolgaiból természetesen legki akarja venni részét az a házaspár, amelyik az „Isten Országában”, egy „alternatív társadalom” (szeretetközösség) építésében gondolkodik. Ebből azonban újabb nehézség származik a család és nagyközösség kapcsolatában az időáfordítás és az energia befektetés szempontjából.

A nagyközösségi programokon való részvétel (ünnepek, táborok, majális stb.) a gyermekekkel együtt köny-

nyebben megoldható. Itt inkább az anyagi nehézségek (utazás, BNT költségek stb.) okozhatnak gondot.

A több napos lelki gyakorlat is megoldható úgy, hogy a csecsemős anyukák is részt tudnak venni azon (külön szoba és körülmények biztosításával). Ezt az évente tartott lelki programot semmiképpen nem szabad kihagyni az életünkéből, mert a lelki feltöltődés mindnyájunknak szükséges, feltétlen feltétele családi és közösségi életünknek.

A nagyközösség közös dolgainak (KD) intézéséhez is fel kell nőnünk, és testvéreink bizalmából ezt is kell vállalnunk. A közös felelősség és a közös dolgok szervezése időt és energiát kíván tőlünk. A házaspárok úgy segíthetnek egymásnak ezek vállalásában, hogy okos munkamegosztást gondolnak ki. Ha mindenki a megfelelő helyen áll helyt, és megfelelő időben, akkor nagyobb nehézség nélkül megszülethetik a jó megoldás.

Milyen legyen a gyermekek kapcsolata a nagyközösséggel?

Gyermekeinknek a nagyközösségi programokon való részvételét már említettük. A felnövekvő gyermekeknek ezen kívül a szülők szeretnék biztosítani a közösségbe kerülést is. Kellő körültekintéssel kell segíteni őket gyerekcsoportba kerülni, később fiatal közösségbe szerveződni. Az volna az álmunk, hogy azt a jót, amit mi felismertünk, és aminek jóságát megtapasztaltuk, azt gyermekeinknek is átadjuk. Ez azonban nem mindig sikerül. Erre fel kell készülni. A külső körülmények, a természetes generációs ellentétek, és legfőképp az emberi szabadság arra indíthatja gyermekeinket, hogy másképp alakítsák az életüket. A fontos, hogy az eszményeinket át tudjuk adni, a formát a tartalomhoz hadd válaszszák meg ők.

2. Baráti kapcsolatok

A jegyeseknek a házasságkötés előtt megvan a maguk baráti köre.

A közösségen kívüli barátságok jobb esetben belsővé válnak, ha a külső barátot a közösségbe vonzzák a párok. Maga a közösségbejárás rendszeressége a találkozások biztosításával erősítheti ezeket a régi barátságokat. Nem szólva a **belső körből** való barátságokról.

Egyébként az a tapasztalat, hogy a **régi külső** barátokkal (rokonokkal is) legtöbb esetben megszakadnak a baráti szálak. Velük csak ritkán, szinte kötelességszerűen egy-egy nevezetes alkalommal találkozunk. Természetesen nem szükségszerű ez a szakadás, és nem is jó, ha minden régi szálát elvágunk. Inkább arra kell törekedni, hogy aki igaz barátja volt a múltban az egyik házastársnak, az legyen barátjává a másiknak is.

Nagyon sok párnak meg is marad gyerekkori barátja („haverja”) ill. bizalmas barátnője. Ragaszkodnak egymáshoz a különböző nézetek ellenére is. Nagy szüksége van minden embernek olyan barátokra, akik megértőek, segítenek a bajban, megosztják örömeiket és bánatukat velünk. Ilyenek lehetnek a régi szívbeli jó barátok. Ezzel

csak akkor van baj, ha aránytalanul több időt foglalnak le a házaspárok egyéni és közösségi életéből, és főleg akkor, ha a krízishelyzetekben a párokat egymás ellen, vagy a közösség ellen hergelik.

A házaspároknak nemcsak a saját barátaikra és baráti kapcsolataikra kell figyelniük, hanem majd gyermekeikére is. A **gyermeknek** maguknak kell megválasztaniuk barátaikat, de a szülők elősegíthetik baráti körük kialakulását. A gyakorlat az, hogy a szülők a maguk közösségének gyerekeiből hoznak össze egy kicsoport. A későbbiekben ezekből kiválhatnak, hogy a maguk választotta baráti körbe lépjenek.

A gyermekek naponta több órát töltenek együtt iskolatársaikkal, természetes dolog, hogy az iskolai és egyéb ifjúsági körökből barátkozások alakuljanak ki. Ezeket a barátkozásokat a szülők ne tiltással, hanem megértéssel fogadják, és nagy tapintattal kezeljék. Hívják meg a családba gyermekeik barátait és bízzanak a gyermekükben, hogy a szülői nevelés és példa alapján maguk is jó döntést hoznak. Problémás esetekben fel kell hívni a gyermek figyelmét a veszélyekre, de nem dönthetnek helyettük a barátjuk és a párjuk megválasztásában sem.

3. Ismerősök

A házaspárok a család belső körén és a baráti körön kívül kapcsolatba kerülnek másokkal is a munkahelyen, a lakóközösségben és egyéb helyeken.

Nagy kihívás a házások számára a **munkaviszony** helyes megválasztása és főleg a nők munkavállalásának problémája. Anélkül, hogy a jól ismert gondot részleteznénk, tudjuk, hogy jelenleg a pályaválasztással nincs biztosítva a jövőbeli munkaviszony sem, mert bárki, bármikor elveszítheti állását. A nőknek a megszerzett szakmai képzettsége is kérdőjeles, nemcsak a „gyesen” töltött évek miatt, hanem az utána való elhelyezkedés miatt is.

Ebben a helyzetben különös fontosságot jelent a családok és közösségek összefogása és egymás támogatása. Fontos a munkahelyi jó kapcsolatok kialakítása is „barátok szerzésére a hamis mammonból”. Ami természetesen nem protekciót, vagy valami rossz dolgot jelent, hanem jó emberi kapcsolatokat a munkahelyen.

A „dolgozó nő” problematikáját illetően, napjainkban különösen fontos a feleség részéről az anyaság felértékelése lélekben. Ajánlható ez anélkül, hogy a nők egyéb alkotó tevékenységhez való jogát bárki is megkérdőjelezné vagy tiltaná.

A házaspárok régi vagy új **lakóhelyükön** is megismerkednek új emberekkel. Fontos, hogy túl a jézusi missziós küldetésükön (emberek egybeszeretése), nyitottak legyenek az ott élő emberek iránt. Főleg a rászorulókhöz (öreg, betegek), de azokhoz is figyelemmel forduljanak, akikkel a kis és nagy gyermekeik révén kerülnek kapcsolatba (játsszóterem, szülői értekezlet stb.). A rájuk fordított figyelem és gondoskodás nem elvesztegetett idő.

Ugyanez vonatkozik a templomi, karitászbéli és **egyéb** ismeretségekre is.

Az idő nagy kincs! Naponta azonban csak 24 óra áll rendelkezésünkre. Aki gazdaságosan akarja felhasználni az idejét, annak naponta **terveznie** kell és **elszámolnia** az idejével. Egyensúlyt és harmóniát csak így teremthet az egyéni, házasi, családi és közösségi életében.

<http://www.bokorportal.hu/jegyseknek.php>

KORPONAI ERZSÉBET

MINDENNAPI KENYERÜNKET...

Nagyon régen tervezem, hogy saját kovászos kenyeret fogok sütni. Idejét nem tudom, de nem most kezdtem nem szeretni a készen kapható kenyeret. Mostanában időm végtelen, de nincs sütőm és a tervben lévő kemence még nem készült el. :D Ráérek, egyszer majd az is meglesz.

Egy kedves ismerősöm megajándékozott jó pár konyhából hiányzó dologgal. Többek között kaptam egy kenyérsütőgépet. Már a kovászkészítést jóval előbb kitanulmányoztam a neten, de azt is tudtam, addig nem kezdek hozzá, amíg nem tudok jó lisztet rendelni. Egy baráti házaspár megajánlotta a rávalót. Az egyik szomszédasszony barátnőm adott a malomból érkezésig egy kevés tönkölybúzalisztet, hogy elkezdhessem a kovász készítését.

A kovász

Sokat olvastam a kovászról. Kérdezősködtem is anyukámtól, más idős emberektől és persze ezt is alaposan tanulmányoztam. Azt hiszem, ez volt az első döbbenetem. A kovász lisztből, vízből áll és a saját házi baktériumaink erjesztik. Voltak vidékek, ahol a kovász nemzedékről-nemzedékre szállt. Nagyon nagy bűn volt, ha valaki hagyta tönkremenni. Nem mindenütt tettek el a kovászból is és az öregtésztából is, de mindkettőt lisztrel elmorzsolták, kiszárították, így papírzacskóban várta a következő kenyérsütést. Ezt hívták a dunántúliak „sütnivalónak”. Ha valamely asszonnak tönkrement, vagy elfelejtett eltenni, akkor mehetett a szomszédba kérni, de az nagy szégyen volt. Innen ered a „nincs sütnivalója” mondásunk, „esztelen” értelmezésben. Végiggondoltam, ha a sütnivalót minden lány vitte a családból, akkor vitte